

А Дафинъ работѣше както трѣбва, ходѣше въ кѣра, връщаше се. Той не се откъса отъ работата и когато следъ два-три дѣня Костадинъ се помина и го погребяха. Дафинъ си стоеше настрана, оставяше женитѣ да си плачатъ, но сега още повече се почувствува, че вкъщи има мжжъ, че има кой да работи. И Дафинъ като Костадина ходѣше на кирия, но той бѣше якъ и когато не намѣрѣше кирия, залавяше се за всѣкаква работа: вадѣше камъни, носѣше човали на воденицата, ринѣше боклукъ, пазарѣше се да изкопае нѣкой ровъ или да свърши друга такава тежка работа. А вечеръ се връщаше вкъщи и слагаше въ ржката на бабата паритѣ, които бѣше спечелилъ.

И баба Донка, съ дрезгавия си мжжки гласъ, казваше на децата:

— Цѣлувайте ржка на чичо си Дафина. Хайде! Че той ви е баща сега.

И децата, като грънци еднакви, но все по-малки и по-малки, се нареждаха и му цѣлуваха ржка.

А другъ пжтъ, като останаха сами, вдовичката, Стефана, му каза:

— Човѣче, какъ ще ти се изплащамъ? Ако не бѣше ти, децата ми гладни щѣха да умратъ. Какво? Ще ходишъ ли къмъ Бѣлица? И каква работа имашъ съ Йоргаке?

— Отъ Йоргаке остана да вземамъ хакъ за една година, ама му го прощавамъ. Не, нѣ-